

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 176/2021
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца Агенције за вештачење и консалтинг АА предузетник из ..., кога заступа Ивана Милосављевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради дуга, одлучујући о сукобу надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом спору **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Тужилац, Агенција за вештачење и консалтинг АА предузетник из ..., поднео је Првом основном суду у Београду, тужбу против тужене, ради дуга. Први основни суд у Београду се решењем П 22214/2020 од 15.07.2020. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења спис доставио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду на даље поступање.

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност, па је предмет уз пропратни акт П 2282/2021 од 15.03.2021. године доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“, број 116/08 ... 88/18) и 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету, стварно и месно надлежан Први основни суд у Београду.

Према члану 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у

обављању делатности привредних субјеката, као и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице, ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према наведеној законској одредби привредни судови су стварно надлежни у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у којима су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности, без обзира на правну природу спора.

У конкретном случају ради се о спору између тужиоца – предузетника и тужене – правног лица која није привредни субјекат, у коме је предмет тужбеног захтева исплата накнаде и награде за обављено вештачење, које је тужилац као судски вештак обавио у предмету Основног суда у Крагујевцу, па Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, с обзиром да није испуњен ни субјективни критеријум – не ради се о спору између привредних субјеката, а ни објективни – спор није произишао из привредне делатности парничних странака.

На основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**